

Gang der skal være Valg, og skal saa Amdraadskredsene ogsaa trække Lod, synes jeg, at vi faar en Forfatning bygget op paa Lodtrækning, mindst 500 til 600 Lodtrækninger, og det blot for at faa disse Sendemænd valgt, og saa skal der endda maaske være Lodtrækning senere igen. Jeg synes, at vi ikke saaledes kan opbygge en Forfatning, hvor Lodtrækninger bliver afgørende for, hvorvidt 50 til 100 Sendemænd bliver enten Venstre, Højre eller Socialdemokrater. Hele denne Ordning er upraktisk og tung at arbejde med, og skal Lodtrækning være det afgørende, synes jeg næsten, det er uværdigt, og det bliver ikke bedre ved, at der skal vælges flere Medlemmer, end der er Medlemmer i Sogneraadene og Byraadene. I Aarhus, hvor der er 19 Medlemmer, skal der saaledes vælges 52, og de skal vælges blandt de valgte Byraadsmedlemmer, men saa skal hver have flere Stemmer. Men hvor mange Stemmer skal hver saa have? De kan aldrig gruppere dem rigtigt. Det bliver tilfældigt, om den Gruppe skal have en Stemme mere end den anden, og der bliver Lodtrækning om, hvorledes Grupperne skal repræsenteres. Der kommer en Mand med 2 Stemmer, og der kan komme Mænd med 3—4 Stemmer, medens en anden Mand kun har 1. Jeg synes, det ser mærkeligt ud.

Endelig opretholder man det stærke Skel mellem By og Land, som vi i den sidste Tid er ved at komme bort fra i vor Lovgivning. Her befæster vi Skellet i selve Grundloven, og i den dertil knyttede Valglov saa man fast, at dette Skel skal bestaa saa skarpt som muligt. Jeg synes, det tværtimod vil være naturligt at søge at udjævne dette Skel og, som man har gjort i andre Lande, vælge i større Kredse, hvor By og Land vælger sammen.

Saa længe Kommunalbestyrelserne staa som Grundlag for Landstinget, kan jeg ikke give dette Forslag min Stemme. Vi maa hellere vente, til vi kan komme bort derfra, men jeg vil haabe, at det under Forhandlingernes Gang skal lykkes at komme bort derfra. Jeg ser, at Flertallet i sin Betænkning anfører, at visse Medlemmer har ønsket enten en Aldersgrænse eller andre Forandringer, og jeg haaber derfor, at man skal komme bort fra dette uheldige Valg ved Hjælp af Kommunalbestyrelserne, saa at Forslaget til en Grundlovsforandring kan blive et saadant, at jeg kan tiltræde det.

Dernæst vil jeg spørge, hvorledes Regeringen og Partiet opfatter den parla-

mentariske Stilling for en Regering overfor det kommende Landsting. Er en Regering nødt til at gaa af, hvis den af det nye Landsting, der er sammensat efter dette Forslag eller et lignende, faar et Mistillidsvotum? Dette Spørgsmaal ønsker jeg at faa besvaret fra kompetent Side. Man kan nemlig meget godt tænke sig, at man tager Privilegierne bort, men dog bevarer Landstinget, enten det saa bliver valgt af store Provinsraad, hvor By og Land vælger sammen og efter Forholdstalsvalg, eller derved, at Kongen vælger alle Medlemmerne, og at man saa gav det en vis Vetoret, saa at det ikke kunde nægte et Lovforslags Vedtagelse ret længe, ikke mere end 2—3 Aar. Jeg vilde gerne have Besked herpaa. Thi vi har jo dog nu vundet frem til, at Regeringen skal støtte sig til det folkevalgte Ting, og vi har faaet skabt den Praktis — og jeg haaber, den skal fortsættes —, at Regeringen skal vige for et Mistillidsvotum af Folketinget, og at paa den anden Side Flertallet kan kræve, at det bliver repræsenteret i Regeringen.

Jeg vil altsaa haabe, at Landstinget vil lave Lovforslaget om. Det vilde have været bedre, om de Herrer i Flertallet var kommet frem med deres Ændringer, saa man deraf kunde have set, hvordan Jordbunden egentlig var her i Folketinget. Nu er dette skjult. Man har villet holde sammen og staa som en Stormagt overfor Landstinget. Men det vil neppe virke saa stort, fordi der er saa mange Antydninger i Betænkningen af, at man i Virkeligheden kun ønsker, at det foreliggende Forslag skal være et Forhandlingsgrundlag. Jeg haaber, som sagt, at Landstinget vil lave Forslaget til Forandringer i Grundloven om, saa at det kan blive mere heldigt for vort Land, end dette Forslag efter min Mening kan blive.

Rasmus Hansen: Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger. Naar vi tænker tilbage til sidste Sommer, navnlig til Slutningen af sidste Sommer, var vi den Gang alle paa det rene med, at det nu virkelig var Regeringens alvorlige Hensigt at tage denne Sag op. Vi ved ogsaa, at vi ikke blev skuffede den Dag i Oktober, da den højtærede Konseilspræsident fremsatte Forslaget her i Tinget, den Dag vil sikkert blive mindet af Venstrebefolkningen, af alle de demokratiske Partier, fordi det var et godt Forslag, et rent Venstreforslag. Det var i Virkeligheden et radikalt Forslag. Det var radikalt, for saa vidt det brød